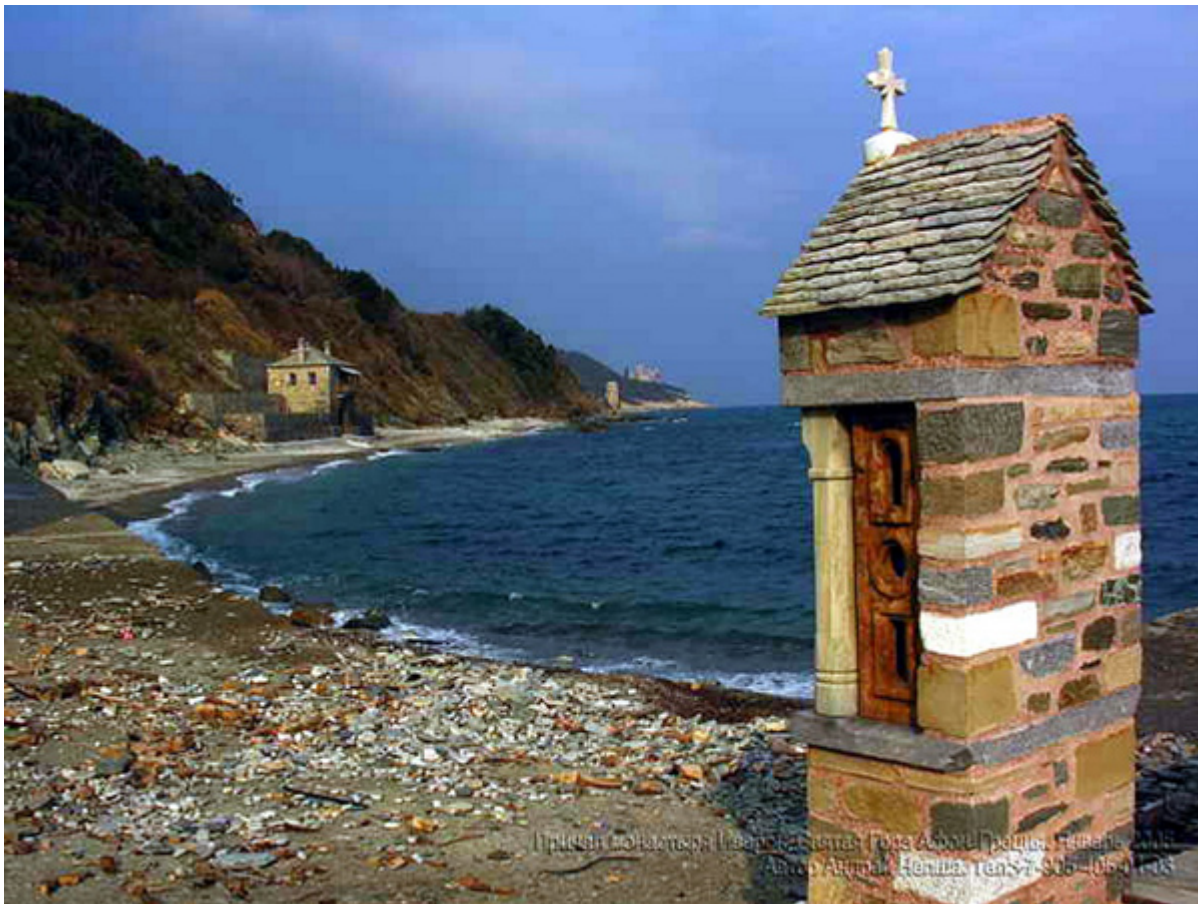

11 Ιουνίου 2015

Ένας άγγελος ψάλλει το «Άξιον ἔστί»

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

ελύβη των
γέροντας

Στο

ταπεινό τους προσκυνητάρι ἔλεγαν ευλαβικά τις προσευχές τους και μονάχα για τη Θεία Λειτουργία πήγαιναν στον μεγάλο ναό, αρκετά μακριά από το κελάκι τους, όπου μαζεύονταν ὅλοι κελιώτες μοναχοί, για να παρακολουθήσουν τη Θεία Λειτουργία και να κοινωνήσουν.

Σάββατο απόγευμα ἦταν. Προτού σκοτεινιάσει θα χτυπούσε το σήμαντρο για την ολονύκτια αγρυπνία.

-Μείνε, παιδί μου, εδώ εσύ, εἶπε ο γέροντας στον υποτακτικό του. Πάω εγώ ἄλλος

μου στη λειτουργία. Εσύ αποτελείωσε τις δουλειές σου και κάνε μονάχος σου την ακολουθία με το κομποσχοίνι και την ευχή.

- Να 'ναι ευλογημένο, γέροντα! Την ευχή σου, είπε το καλογεράκι και ασπάστηκε με σεβασμό το χέρι του γέροντά του.

Έφυγε βιαστικά ο γέροντας.

Γρήγορα αποτελείωσε τη δουλειά του το καλογεράκι. Κάθισε στο σκαμνί, εκεί στη γωνιά, κι έπιασε το κομποσχοίνι: «Κύριε, Ιησού Χριστέ, Υιέ του Θεού, ελέησόν με τον αμαρτωλόν. Κύριε...», ψιθύριζαν τα χείλη του κι η ψυχή του γονάτιζε μπροστά στο μεγαλείο του Θεού.

Είχε νυχτώσει πια για καλά. Προχώρησε η νύχτα της καλοκαιριάτικης **11ης Ιουνίου του 980**. Σε μια στιγμή χτύπησε η πόρτα του καλυβιού. Όσπου ν' ακούσει ο μοναχός, που ήτανε αφοσιωμένος στην προσευχή του, χτύπησε και ξαναχτύπησε.

«Κανένας νυχτωμένος αδελφός θα ξέμεινε στις ερημιές και στα σκοτάδια, είδε το φως του καντηλιού μας και μας χτυπάει», σκέφτηκε το καλογέρι κι έτρεξε ν' ανοίξει.

Πραγματικά! Ένας νέος, ομορφοκαμωμένος μοναχός στεκότανε στην πόρτα!

- Καλώς τονε! Πέρασε! του είπε ευγενικά και τον έμπασε στο φτωχικό κελάκι.

- Ξέμεινα στο βουνό κι είπα να μείνω εδώ τη νύχτα, αν γίνεται, είπε ο επισκέπτης.

- Μετά χαράς! Να, το κρεβάτι του γέροντα είν' αδειανό. Πήγε, βλέπεις, στην αγρυπνία. Βολέψου εκείδά για δυο τρεις ώρες, ώσπου να σηκωθούμε για τον όρθρο.

Ο επισκέπτης - αδελφός στου γέροντα τη γωνιά, κουλουριάστηκε κι ο μοναχός στο κρεβάτι του. Ξεκλέψαν καναδυό ώρες ύπνο. Αξημέρωτα πεταχτήκανε για

Έβαλε λάδι στο καντήλι ο μοναχός, ανάψανε μια λαμπάδα μπρος

στην εικόνα της κυρίας Θεοτόκου και αρχίσανε μία ο ένας, μία ο άλλος τις προσευχές του όρθρου. Μια ανείπωτη χαρά, μια ευφροσύνη ξεχείλιζε την καρδιά του υποτακτικού. «Είναι, ως φαίνεται, που κάνουμε την προσευχή με τούτον τον ευλογημένο αδελφό», σκεφτότανε το καλογεράκι.

Όταν ήρθε η στιγμή να ψάλλουνε τον αγγελικό ύμνο στη Θεοτόκο, άρχισε με δυνατή φωνή ο μοναχός, όπως τον ήξερε, όπως τον ψάλλανε ως τότε, όπως τον είχε γράψει ο άγιος Κοσμάς, ο Ποιητής: «*Τήν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ καί ένδοξοτέραν άσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ*». Μα σαν τελείωσε, του λέει ο ξένος αδελφός:

- Δεν είναι έτσι. Να, το σωστό είναι όπως θα σου το ψάλλω εγώ.

Κι άρχισε γλυκόφωνα να ψάλλει:

«Άξιον έστί ως άληθώς, μακαρίζειν σε τήν Θεοτόκον, τήν άειμακάριστον καί παναμώμητον καί Μητέρα τοῦ Θεοῦ ήμῶν. Τήν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ καί ένδοξοτέραν άσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τήν άδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκοῦσαν, τήν ὄντως Θεοτόκον, Σέ μεγαλύνωμεν».

- Τι όμορφο που είναι! Και πόσο γλυκά ψάλλεις! Πρέπει να το μάθω κι εγώ.

Τελείωσαν την προσευχή τους. Ξημέρωσε.

- Ωρα να πηγαίνω, είπε ο ξένος.

- Στάσου! Πες μου άλλη μια φορά τον ύμνο στη Θεοτόκο! Πρέπει να τον μάθω.

- Φέρε μου χαρτί και μελάνι να σου τον γράψω.

και μελάνι!

ο επισκέπτης του άρχισε με το δάχτυλο να γράφει πάνω στην πλάκα: «Άξιον έστιν...» και τα γράμματα γράφονταν βαθιά-βαθιά, λες κι η πλάκα ήτανε από κερι και το δάχτυλό του λες κι ήτανε γραφίδα.

Σαν τελείωσε, «να, έτσι πρέπει να ψάλλετε», είπε και χάθηκε από μπροστά του.

Γυρνούσε ο γέροντας από την αγρυπνία κι από μακριά άκουγε το καλογέρι του να ψάλλει γλυκά τον ύμνο. Σαν έφτασε και μπήκε στο καλύβι, είδε τη χαραγμένη πλάκα, άκουσε όσα του είπε ο υποτακτικός του και κατάλαβε.

- Παιδί μου, σ' επισκέφτηκε ο άγγελος Γαβριήλ. Αυτός είναι που στέλνεται από τον Θεό για την Παναγιά μας!

Την πλάκα με τον ύμνο την αφιέρωσαν οι αγιορείτες μοναχοί στον Πατριάρχη, στην Κωνσταντινούπολη. Κι η εικόνα της Παναγιάς μας, εκείνου του κελιού των Εισοδίων, ονομάστηκε από τότε «Άξιον έστιν».

Η εικόνα αυτή, σήμερα φυλάσσεται στον ναό του Πρωτάτου, στις Καρυές του Αγίου Όρους.

Σ.Γ.Α.

Κάνε κλικ παρακάτω, για ν' ακούσεις το «Άξιον εστί»

%axion_esti_paidia%

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

